

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvas 93/83/EEK (1993. gada 27. septembris) par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai [...] ⁽¹⁾, 1. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ne tikai raidorganizācija, bet arī satelītprogrammu paketes piegādātājs, kas piedalās nedalāmajā un vienotajā apraides darbībā, izmantošanas darbību – kurai vajadzības gadījumā ir nepieciešama piekrišana – veic tikai valstī, kur programmas nesējus signālus raidorganizācijas kontrolē un tās vārdā ievada nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi, kas nozīmē, ka, satelītprogrammu paketes piegādātājam piedaloties apraides darbībā, nevar tikt pārkāptas autortiesības uztveršanas valstī?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts noliedzoši:

Vai jēdziens “atklāti raidījumi”, kas ir ietverts [...] Direktīvas 93/83 [...] 1. panta 2. punkta a) un c) apakšpunktā, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā [...] ⁽²⁾ 3. panta 1. punktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka atklātas raidīšanas caur satelītu laikā satelītprogrammu paketes piegādātājam, kas līdzdarbojas kā vēl viens dalībnieks, apvieno vienā paketē vairāku raidorganizāciju bezmaksas un maksas televīzijas programmu vairākus kodētus augstas izšķirtspējas signālus pēc savas izvēles un saviem klientiem piedāvā par atlīdzību šādā veidā radīto pastāvīgo audiovizuālo produktu, ir jāsaņem no attiecīgo tiesību īpašnieka atsevišķa atļauja arī attiecībā uz programmu paketē iekļauto bezmaksas televīzijas programmu aizsargāto saturu, lai gan tas saviem klientiem šajā ziņā tik un tā nodrošina tikai piekļuvi darbiem, kas apraides zonā jau ir ikvienam brīvi pieejami – lai gan sliktākā standarta izšķirtspējas kvalitātē?

⁽¹⁾ OV 1993, L 248, 15. lpp.

⁽²⁾ OV 2001, L 167, 10. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 12. maijā iesniedza Oberster Gerichtshof
(Austrija) – UI/Österreichische Post AG**

(Lieta C-300/21)

(2021/C 320/24)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Pamatlietas puses

Prasītājs: UI

Atbildētāja: Österreichische Post AG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai, lai varētu piespriest izmaksāt kompensāciju saskaņā ar Regulas (ES) 2016/679 ⁽¹⁾ VDAR 82. pantu, līdztekus VDAR noteikumu pārkāpumam ir nepieciešams arī, lai prasītājam būtu ticis nodarīts kaitējums, vai arī, lai varētu piespriest izmaksāt kompensāciju, pietiek jau ar VDAR noteikumu pārkāpumu kā tādu?
- 2) Vai, saistībā ar izmaksājamās kompensācijas noteikšanu, līdztekus efektivitātes un līdzvērtības principiem Savienības tiesībās ir paredzētas arī citas prasības?

- 3) Vai ar Savienības tiesībām ir saderīgs uzskats, ka, lai varētu piespriest atļūdzināt nemateriālu kaitējumu, ir jāpastāv vismaz vērā ņemamām tiesību pārkāpuma sekām vai ietekmei, kas ir nozīmīgāka nekā tiesību pārkāpuma izraisīts sašutums?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2021. gada 17. maijā iesniedza Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2021. gada 5. marta rīkojumu lietā T-885/19 Aquind u.c./Komisija

(Lieta C-310/21 P)

(2021/C 320/25)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS (pārstāvji: S. Goldberg, E. White un C. Davis, Solicitors)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto rīkojumu;
- nolemt, ka prasības pieteikums pirmajā instancē ir pamatots un atcelt Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2020/389 (¹), ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām;
- piespriest Komisijai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Komisijas Deleģētā regula (ES) 2020/389 esot bijusi jāuzskata par galīgu tiesību aktu tās pieņemšanas dienā, nevis tās spēkā stāšanās dienā, kura bija atkarīga no Parlamenta vai Padomes iebildumu neesamības. Tādējādi šī regula bija apstrīdama jau pirms tās publikācijas datuma. Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini piemērojusī Tiesas judikatūru saistībā ar neapstrīdamiem tiesību aktiem.

(¹) Komisijas Deleģētā regula (ES) 2020/389 (2019. gada 31. oktobris), ar ko attiecībā uz Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 347/2013 (OV 2020, L 74, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 18. maijā iesniedza Bundesarbeitsgericht (Vācija) – CM/TimePartner Personalmanagement GmbH

(Lieta C-311/21)

(2021/C 320/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesarbeitsgericht